

Sygn. akt XI W 3737/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **E. N.**

córki W. i T. z d. S.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2014r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązкови, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 02.04.2014r. o godzinie 10:07 na ul. (...) przy ul. (...) w W..

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. obwinioną **E. N.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, a na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3737/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 kwietnia 2014 roku o godz. 10:07 na ul. (...)/przy ul. (...) w W., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości – MultaRadar CD, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska (...) W. ustaliła, w dniu 04 kwietnia 2014 roku, że właścicielem w/w pojazdu jest E. N., do której wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

E. N. odebrała wezwanie osobiście w dniu 15 kwietnia 2014 roku. Obwiniona nie ustosunkowała się w żaden sposób do wezwania we wskazanym terminie 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionej złożonych w postępowaniu przed Sądem (k. 62),
- notatek urzędowych (k. 1-3, 11),
- wezwania (k. 4),
- zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5),
- nagrania umieszczonego na płycie CD (k. 58)

Obwiniona E. N. w postępowaniu przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że nie była w stanie wskazać osoby prowadzącej jej pojazd, ponieważ nie otrzymała zdjęcia. Wskazała ponadto, iż w czasie popełnionego wykroczenia pożyczała samochód dwóm osobom. Nie wiedziała jednak, która z tych osób mogła prowadzić wówczas pojazd, w związku z czym nie wskazała żadnej z nich. Po zapoznaniu się ze zdjęciem z fotoradaru obwiniona potwierdziła, że znajduje się na nim jej samochód lecz nie wie, kto znajduje się za kierownicą. Podała ponadto, że osoba, której użyczyła samochód mogła go przekazać kolejnej osobie, bo wyraziła na to zgodę.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części, w której potwierdziła ona fakt, iż jest właścicielem samochodu marki R. o nr rej. (...), otrzymała wezwanie od Straży Miejskiej w dniu 15.04.2014r. oraz fakt, że na zdjęciu z fotoradaru z dnia 02.04.2014r. znajduje się jej samochód. Wyjaśnienia obwinionej w tej części są potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. notatką urzędową (k 1-3), wezwaniem i zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 4-5), zdjęciem z fotoradaru (k. 58) oraz danymi z C. (k. 11).

Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim twierdziła, że nie jest w stanie wskazać, komu powierzyła pojazd do kierowania w dniu 02 kwietnia 2014r., uznając je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionej sprowadza się bowiem do tego, że nie mogła zapoznać się ze zdjęciem z fotoradaru oraz, że z samochodu mogły korzystać dwie inne osoby, którym był on udostępniany bez prowadzenia rejestru udostępniania, które mogły go ponadto przekazać kolejnym osobom.

Za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 11), wezwania (k. 4) oraz zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd uznał również za wiarygodne nagranie umieszczone na płycie CD (k. 58). Na nagraniu znajduje się zdjęcie samochodu o numerze rejestracyjnym (...), kierowca jest niewidoczny.

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym na obwinionej jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (S. R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

W niniejszej sprawie obwiniona nie wykazała, aby spełnione zostały wyżej wskazane przesłanki wyłączające odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw. Podkreślić należy, iż obwiniona nie ustosunkowała się w żaden sposób do wezwania Straży Miejskiej, które odebrała osobiście. Obwiniona nie stawiała się w siedzibie Straży Miejskiej w celu wyjaśnienia sprawy i wskazania, komu powierzyła pojazd, ani też nie skierowała żadnego pisma do Straży Miejskiej, w którym odpowiedziałaby na wezwanie do wskazania osoby, której powierzyła swój samochód w dniu 02 kwietnia 2014 roku.

Nie budziło wątpliwości Sądu w niniejszej sprawie prowadzenie przez Straż Miejską postępowania w związku z tym, że w dniu 02 kwietnia 2014 roku o godz. 10:07 w W. przy ul. (...)/D. osoba kierująca pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczyła dozwoloną prędkość o 26 km/h. Z uwagi na ujawnienie powyższego wykroczenia, Straż Miejska zwróciła się do właściciela pojazdu o wskazanie komu powierzono ten pojazd do używania w dniu 02 kwietnia 2014 roku. Wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu zostało dostarczone właścicielowi tego pojazdu prawidłowo (odebrała je osobiście).

W ocenie Sądu nie budzi zatem żadnej wątpliwości fakt, że obwiniona wyczerpała swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Nie odpowiedziała bowiem na wezwanie Straży Miejskiej, tj. nie wskazała komu powierzyła swój pojazd w czasie określonym w wezwaniu. Obwiniona była zobowiązana do takiego wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniona nie ustosunkowała się w tym terminie do wezwania. Dopiero w postępowaniu przed Sądem wskazała, że poza nią z samochodu mogły korzystać także inne osoby, jednak nie potrafiła wskazać kto nim kierował w czasie wskazanym w wezwaniu, gdyż nie miała wtedy z tymi osobami kontaktu.

Zdaniem Sądu właściciel samochodu ma obowiązek jego zabezpieczenia i ewentualnego udostępniania innym osobom w sposób kontrolowany. Podkreślić należy, że ustawodawca nawet w przypadku użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela przez nieznaną mu osobę, warunkuje zwolnienie go od odpowiedzialności wykazaniem, iż nie mógł temu zapobiec. W ocenie Sądu wypełnieniem obowiązku z art. 78 ust. 4 powołanej ustawy byłoby także wskazanie kilku osób mogących korzystać z pojazdu. Sąd podziela bowiem stanowisko doktryny, iż wykonaniem powyższego obowiązku będzie wskazanie alternatywnie osoby, która mogła kierować pojazdem w oznaczonym czasie, co może mieć miejsce wówczas, gdy np. kilku domowników, bądź też pracowników korzysta z pojazdu, a klucze do niego znajdują się w miejscu dostępnym dla nich wszystkich (por. Komentarz Ryszarda A. Stefańskiego do art. 78 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, LEX). Obowiązek właściciela pojazdu ogranicza się bowiem do wskazania osoby, która miała prawo do korzystania z jego pojazdu w określonym czasie, a nie wskazania konkretnej osoby, która dopuściła się wykroczenia drogowego (np. przekroczyła prędkość). Nie jest bowiem wykluczone, iż osoba której właściciel powierzył swój pojazd, powierzyła go następnie innej osobie, z którą właściciel nie miał już żadnego

kontaktu. Biorąc zatem powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek zwalniających obwinioną z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego jej czynu.

W ocenie Sądu obwiniona powinna była wykonać obowiązek wynikający z ustawy prawo o ruchu drogowym bez względu na możliwość zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru i rozpoznania osoby na nim się znajdującej jako kierowca. Podkreślić należy, iż przepisy art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie uzależniają wykonania wskazanego tam obowiązku od możliwości zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru i jego czytelności co do osoby kierującej znajdującą się na zdjęciu. Ponadto, w ocenie Sądu, działania uprawnionego organu polegające na kierowaniu wezwania w formie alternatywnego wskazania, mające na celu ustalenie użytkownika pojazdu w oparciu o wiedzę właściciela, stanowią czynności wyjaśniające w rozumieniu art. 54 § 1 kpw. W państwie prawnym każdy bowiem ponosi odpowiedzialność za naruszenie obowiązku wynikającego z przepisu prawnego. Gdyby ustawodawca nie ustanowił normy sankcjonującej dla obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym norma sankcjonowana byłaby „martwą literą prawa”.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek zwalniających obwinioną z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego jej czynu.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Obwiniona jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jej poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jej wina nie budzi żadnych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionej w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia, co w ocenie Sądu umożliwiło jej ustalenie, kto w tym dniu użytkował samochód. Obwiniona miała zatem świadomość, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd, a nieudzielenie odpowiedzi na wezwanie było działaniem mającym na celu uniknięcie odpowiedzialności za ujawnione wykroczenie drogowe.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt materiału dowodowego, Sąd nie miał wątpliwości, że obwiniona popełniła zarzucany jej czyn i skazując ją za ten czyn wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 złotych. Wymierzając karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 200 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy oraz jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd miał na uwadze, że obwiniona popełniła wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sąd wymierzył jednak karę w wysokości oscylującej w dolnych granicach zagrożenia przewidzianego przez art. 96 kw. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości sprawi, że obwiniona wyraźnie uświadomi sobie ciężący na niej obowiązek z art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym i będzie się w przyszłości wywiązywała z tego obowiązku, jak też stosowała do przepisów ruchu drogowego. Taka kara, zdaniem Sądu, będzie miała również pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Ponadto, w ocenie Sądu, kara taka będzie możliwa do spełnienia przez obwinioną a jej wysokość nie jest nadmierna. Orzeczona kara spełni zatem swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).